

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

Όταν αγαπάς, είναι για πάντα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ 20.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Ε Π Π Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Όταν αγαπάς, είναι για πάντα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Τζιρίτα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Κατερίνα Δημοπούλου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Μαρία Τζιρίτα, 2011
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2011, 20.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-000-2

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

*Όταν αγαπάς,
είναι για πάντα*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΖΙΡΙΤΑ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Το παιδί της αγάπης, 2008

Μάτια μου, 2009

Αν δεν υπήρχε αύριο, 2010

*Στη Χριστίνα, τη μονάκριβή μου κόρη,
που δε θα την άλλαζα ποτέ και με καμιά...*

Δυο λόγια καρδιάς

Όπως κάθε μου βιβλίο, έτσι και το συγκεκριμένο που κρατάτε στα χέρια σας οφείλει την ύπαρξή του σε κάποιους ανθρώπους που σημάδεψαν τη ζωή μου. Δε θα μπορούσα, λοιπόν, παρά να τους ευχαριστήσω, που συνέβαλαν με τον τρόπο τους ο καθένας στη δημιουργία του.

Πρώτα απ' όλους ευχαριστώ τον εκδοτικό μου οίκο, τον κύριο Ψυχογιό προσωπικά, αλλά και όλα τα στελέχη της εταιρείας, χωρίς τους οποίους τα όνειρά μου και η έμπνευσή μου δε θα είχαν τυπωθεί ποτέ στο χαρτί.

Ευχαριστώ την Αφροδίτη Γιαννέλλη από τη Μυτιλήνη, που χάρισε τ' όνομά της, τ' όνομα της φίλης της και την πατρίδα της στους ήρωες του βιβλίου αυτού. Από μια κουβέντα της σχετικά με τη φιλία γεννήθηκε η ιδέα για τη συγγραφή του κι εγώ τήρησα την υπόσχεση που της είχα δώσει τότε...

Έχω την τύχη να βιώνω μια φιλία που μετρά τριάντα τέσσερα συναπτά έτη. Με τη Βίβιαν γνωριστήκαμε

στις καλοκαιρινές μας διακοπές, δέκα χρόνων κοριτσάκια που παίζαμε στην πίσω αυλή του σπιτιού μου, όπως ακριβώς η Αφροδίτη με τη Νίκη. Η ιστορία των δύο ηρωίδων δεν είναι ίδια με τη δική μας στην εξέλιξή της, τα συναισθήματα όμως είναι. Γι' αυτόν το λόγο την ευχαριστώ που υπάρχει στη ζωή μου ως σταθερή αξία. Γιατί μέσα απ' τη χαρά, αλλά και τον πόνο που μοιραστήκαμε, έμαθα πως όταν αγαπάς, είναι για πάντα...

Τέλος, θέλω να ευχαριστήσω απ' τα βάθη της καρδιάς μου όλους εσάς που διαβάζετε αυτές τις γραμμές, διότι όπως έχω πει και άλλοτε, αν δεν υπήρχατε εσείς, δε θα υπήρχα ούτε εγώ.

Καλή ανάγνωση!

Μαρία Τζιρίτα

Το μικρό αγόρι έσκυψε στο προσκέφαλο του πατέρα του κι ακούμπησε το χεράκι του στο καυτό μέτωπο. «Καίει», είπε και κοίταξε τη μητέρα του, που τακτοποιούσε κάτι ρούχα λίγο παραπέρα. Εκείνη έπιασε το πανί απ' το κομοδίνο, το βούτηξε στη λεκάνη με το νερό, το έστυψε με το ένα της χέρι και το πέταξε προς τη μεριά του παιδιού.

Το πανί έπεσε στο πάτωμα κι ο Στέφανος έσκυψε να το πιάσει. Για μια στιγμή σκέφτηκε να το πλύνει και πάλι, αλλά δεν ήθελε να χάσει άλλο χρόνο. Το ακούμπησε στο φλεγόμενο απ' τον πυρετό πρόσωπο του πατέρα του με μεγάλη προσοχή, θαρρείς κι ήταν ο γιατρός που ετοιμαζόταν να τον εγχειρήσει. Δρόσισε το μέτωπο, τα μάγουλα, τα κλειστά του μάτια, ψιθυρίζοντας λόγια γλυκά και παρηγορητικά.

Ήταν πολύ ώριμο παιδί για τα δώδεκά του χρόνια. Η ίδια η ζωή τον είχε ωριμάσει, ίσως κι η ανικανότητα

του πατέρα του να είναι ο πραγματικός στυλοβάτης της οικογένειας. Η ασθενική του φύση τον καθήλωνε στο κρεβάτι κάθε τόσο κι οι περισσότερες αναμνήσεις που είχε ο Στέφανος από εκείνον ήταν από αυτό ακριβώς το κρεβάτι. Το κρεβάτι του πυρετού, το κρεβάτι του πόνου.

«Τελείωνε, πήγαινε να φας, σου έχω σερβίρει!» Η φωνή της Βαρβάρας, της μητέρας του, ακούστηκε κοφτή και ξερή, χωρίς να περιέχει ίχνος συναισθήματος. Σχεδόν πάντα έτσι μιλούσε η Βαρβάρα, τα τελευταία χρόνια τουλάχιστον. Είχε κουραστεί, είχε απηυδήσει, τίποτα και κανείς δεν την έκανε πια να χαμογελάσει. Μόνη δούλευε στα κτήματα, μονάχη έκανε τα ψώνια, φρόντιζε το σπίτι, μεγάλωνε το γιο της. Μόνη σ' έναν αγώνα βιοπάλης που έδειχνε να μην έχει τελειωμό.

Τη λυπόταν ο Στέφανος, αλλά πιο πολύ τον καημένο τον πατέρα του. Τα πνευμόνια του ήταν σακατεμένα και όταν τον έπιαναν οι κρίσεις, του έβαζαν μάσκα οξυγόνου, κάποιες φορές ερχόταν ο γιατρός απ' την πόλη και του έκανε ενέσεις και πλέον σχεδόν δε σηκωνόταν απ' αυτό το κρεβάτι. Όταν ήταν καλύτερα, καθόταν για λίγο στη βεράντα κι ο Στέφανος χαιρόταν πολύ να διαβάζει τα μαθήματά του καθισμένος στα πόδια του πατέρα του. Στο δωμάτιο μέσα η μάνα του δεν τον άφηνε ποτέ να διαβάζει.

«Πήγαινε, σου είπα!» Αυτή τη φορά η αυστηρή φωνή συνοδεύτηκε κι από ένα άγριο τράβηγμα του μπράτσου του παιδιού, που το απομάκρυνε απ' το πλευρό του πατέρα του για τα καλά. Ο Στέφανος δε διαμαρ-

τυρήθηκε, πήγε στην κουζίνα κι έφαγε τη σούπα του ανόρεχτα, χωρίς να βγάλει μιλιά. Μέσα του έβραζε ο θυμός, αλλά δεν αντιμίλησε στη μητέρα του.

Τη νύχτα στο κρεβάτι του, το παλιό ντιβάνι της κουζίνας δηλαδή, δεν έβρισκε ησυχία. Το μυαλό του ήταν στον κυρ Ανέστη, που ψηνόταν απ' τον πυρετό στο διπλανό δωμάτιο. Ανησυχούσε, είχε κακό προαίσθημα. Κι άλλες φορές είχε παρουσιάσει επιδείνωση, αλλά τόσες μέρες πυρετό δεν είχε ποτέ πριν. Ευτυχώς είχε πείσει τη μητέρα του να φωνάξουν πάλι το γιατρό την επόμενη μέρα. Ήταν σίγουρος ότι η κυρα-Βαρβάρα, όσο κι αν έδειχνε ψύχραιμη, ανησυχούσε κι εκείνη το ίδιο.

Σηκώθηκε και βγήκε σιγανά για να πάει στο μπάνιο. Το αποχωρητήριο ήταν έξω απ' το σπίτι κι έπρεπε να κάνει σχεδόν ολόκληρο κύκλο για να βρεθεί εκεί. Το είχε συνηθίσει όμως, ακόμη και μέσα στο χειμώνα με τα κρύα και τις βροχές δεν του έκανε καμία αίσθηση. Πόσο μάλλον τώρα που ήταν σχεδόν καλοκαίρι. Το άρωμα απ' το νυχτολούλουδο όρμησε στα ρουθούνια του κι εκείνος ανάπνευσε βαθιά. Σκέφτηκε να καθίσει στη βεράντα για λίγο, έτσι κι αλλιώς ύπνος δεν του κόλλαγε. Την επόμενη μέρα δεν είχε σχολείο, θα έμενε στο σπίτι να περιμένει και το γιατρό.

Ξάπλωσε κατάχαμα στην τσιμεντένια βεράντα κι έφερε τα χέρια του πίσω απ' το κεφάλι. Βάλθηκε να μετράει τ' άστρα του καλοκαιρινού ουρανού και χαμογέλασε στη σκέψη του αγαπημένου του βιβλίου. Φαντάστηκε τον εαυτό του στο εξώφυλλο, την εικόνα που παρουσίαζε εκείνη τη στιγμή. Ένα παιδί μετράει τ' άστρα...

Πώς να μετρήσεις κάτι αμέτρητο; Πώς να μετρήσεις τα αστέρια, τη θάλασσα, τον πόνο, τη στέρηση, την απογοήτευση; Σκούπισε βιαστικά το δάκρυ που κύλησε απ' τα μάτια του και συνέχισε να μετράει πεισματικά. Ήταν άντρας πια, δεν επιτρεπόταν να κλαίει. Έτσι του έλεγε πάντα η μάνα του. Λες κι από πάντα ήταν άντρας.

Έπεισε τον εαυτό του να κάνει πάλι εκείνα τα όμορφα όνειρα που φούσκωναν την καρδιά του με χαρά, αυτά που έκανε πάντα ξύπνιος και τον βοηθούσαν να δραπετεύει σ' έναν άλλο κόσμο, πιο υποφερτό. Σκέφτηκε λοιπόν πως θα τέλειωνε το σχολείο, πάση θυσία. Μετά θα πήγαινε στην Αθήνα να σπουδάσει και θα γινόταν κάτι σπουδαίο, κάτι πολύ σημαντικό... γιατρός ή δικηγόρος ίσως. Ή ίσως και επιχειρηματίας. Θα γινόταν πολύ πλούσιος και θα έβαζε τον πατέρα του στην καλύτερη κλινική της πόλης. Η μητέρα του θα μπορούσε πια να ξεκουραστεί, θα της έπαιρνε δικά της κτήματα, θα της αγόραζε φουστάνια κι ένα σπίτι, ναι, σίγουρα ένα σπίτι ολοκαίνουργιο. Θα την έκανε κυρία.

Γύρισε και κοίταξε τους γεμάτους υγρασία ξεφτισμένους τοίχους της παλιάς μονοκατοικίας. Η ξύλινη σκεπή, χιλιομπαλωμένη, δε θ' άντεχε έναν ακόμη χειμώνα. Θα έπρεπε να πιάσει δουλειά τον άλλο μήνα που τέλειωνε το σχολείο, να κάνει κανένα μεροκάματο, να επισκευάσουν τουλάχιστον τη σκεπή. Αν και η μάνα του θα προτιμούσε να πάρουν μια ηλεκτρική κουζίνα, το είχε καημό. Τώρα μαγεύει στο γκάτζι και για φούρνο είχαν ακόμη τον χτιστό στην αυλή. Τα περισ-

σότερα σπίτια στο χωριό είχαν πια κουζίνα κανονική κι αυτό πολύ της στοίχιζε της Βαρβάρας.

Βέβαια την πείραζε και το γεγονός ότι έπλενε τα ρούχα στη σκάφη και ότι φορούσε το ίδιο ζευγάρι παπούτσια χειμώνα καλοκαίρι. Ότι κρέας στο τραπέζι τους υπήρχε μια φορά το μήνα, ναι, σίγουρα κι αυτό της στοίχιζε πάρα πολύ. Ο Στέφανος την είχε ακούσει πολλές φορές να μονολογεί ότι η μοίρα της ήταν μαύρη κι ότι είχε μετανιώσει πολύ που παντρεύτηκε τον Ανέστη, που καμιά ανάσταση δεν έφερε στη δική της ζωή. Ίσα ίσα, την καταδίκασε σε μια αέναη κόλαση.

Η Βαρβάρα κλέφτηκε με τον Ανέστη στα δεκάξι της. Ο πατέρας της δεν τη συγχώρεσε ποτέ και την αποκλήρωσε, στερώντας της διά παντός την άνετη ζωή που είχε συνηθίσει μέχρι τότε. Πήρε τη γυναίκα του και το γιο τους και μετακόμισε στην πρωτεύουσα του νησιού κι όταν κάποτε κάποιος απ' το χωριό τον συνάντησε και τον ρώτησε για την κόρη του, απάντησε απλά: «Η κόρη μου πέθανε». Ο αδελφός της κράτησε την ίδια σκληρή στάση και μόνο η μάνα της ερχόταν πού και πού και την έβλεπε και της έφερνε και λίγο χαρτζιλίκι, που εξασφάλιζε στα κρυφά για λογαριασμό της.

Η γιαγιά του είχε μεγάλη αδυναμία στον Στέφανο. Η καρδιά του παππού του δε μαλάκωσε ποτέ, ακόμη κι όταν έμαθε για τη γέννησή του, και ούτε μία φορά δε ζήτησε να τον δει. Αντίθετα, η γιαγιά πήγαινε τακτικά, ειδικά τον πρώτο καιρό, και κουβαλούσε πράγματα για το μωρό, ρούχα και τρόφιμα, ακόμη και παιχνίδια. Ήξερε πως ο γαμπρός της τα έβγαζε δύσκολα πέρα κι όσο

κι αν δε συμφωνούσε κι η ίδια με την επιλογή της κόρης της να τον παντρευτεί και να ζήσει μέσα στη φτώχεια, λυπόταν το εγγόνι τους και προσπαθούσε να τους βοηθήσει.

Απ' τον καιρό που ο Ανέστης αρρώστησε, τα πράγματα έγιναν ακόμη πιο δύσκολα. Όλες τις δουλειές τις ανέλαβε η Βαρβάρα κι έτσι ο Στέφανος μεγάλωνε ουσιαστικά μόνος του, με δύο γονείς που δεν ασχολούνταν μαζί του, για τους δικούς του λόγους ο καθένας. Όμως τους καταλάβαινε και τους αγαπούσε, γι' αυτό και δεν ήθελε να τους στενοχωρεί. Το μόνο που ήθελε ήταν να μη ζήσει μια ζωή σαν τη δική τους.

Τον αγαπούσε πολύ τον πατέρα του, τόσο πολύ, που ποτέ δεν μπόρεσε στη συνείδησή του να τον κατηγορήσει που στέρησε απ' τη μητέρα του μια άνετη ζωή. Εξάλλου αν η Βαρβάρα δεν είχε παντρευτεί τον Ανέστη αλλά κάποιον πλούσιο γαιοκτήμονα, σαν εκείνους που της προξένευε ο πατέρας της, ο ίδιος δε θα είχε γεννηθεί ποτέ. Αυτός από μόνος του ήταν αρκετός λόγος για να μην κατηγορεί ποτέ τη μάνα του για την επιλογή της και να μην κακιώνει τον πατέρα του που την έκλεψε.

Ο κυρ Ανέστης αλλιώς σχεδίαζε τη ζωή τους. Αν δεν τον είχε χτυπήσει η κακιά αρρώστια τόσο σύντομα, ίσως και να είχε καταφέρει πολλά. Μπορεί τώρα να είχε δικό του μπιστόνι και να πήγαινε στη λαϊκή με δικά του προϊόντα. Έτσι θα του έμενε όλο το κέρδος. Έτσι που ήρθαν όμως τα πράγματα, η κυρα-Βαρβάρα αναγκάστηκε να δουλέψει εργάτρια και να κατεβαίνει στην

αγορά για λογαριασμό του αφεντικού της. Όσες ντομάτες και να πουλούσε, εκείνη έπαιρνε μόνο ένα μεροκάματο. Κανείς δε χάριζε σε κανέναν.

Ο Στέφανος συνειδητοποίησε πως έχασε το μέτρημα των αστεριών, τα μπέρδεψε με τις σκέψεις του, οι οποίες ήταν κι αυτές αμέτρητες. Το ψηλόλιγνο κορμί του είχε αρχίζει να μουδιάζει πάνω στο τσιμέντο και μάλλον απρόθυμα σηκώθηκε να γυρίσει στο κρεβάτι του. Την ώρα που έκλεινε πίσω του την ξύλινη πόρτα της κουζίνας, άκουσε έναν πνιχτό βήχα απ' το δωμάτιο των γονιών του. Στάθηκε για λίγο και περίμενε. Μαζί με το βήχα που όλο και δυνάμωνε, άκουσε και τη φωνή της μάνας του να ουρλιάζει το δικό του όνομα: «Στέφανε, Στέφανε, τρέχα γρήγορα!»

Όταν άνοιξε την πόρτα, την είδε να κρατά στην αγκαλιά της τον σιωπηλό πια άντρα της. Στο σημείο που ακουμπούσε το κεφάλι του υπήρχε ένας μεγάλος κόκκινος λεκές στο νυχτικό της. Η Βαρβάρα κοίταξε το γιο της έντρομη και ξέσπασε σ' ένα γοερό κλάμα. Κουνιόταν πάνω στο σιδερένιο κρεβάτι, κρατώντας πάντα το κεφάλι του και κλαίγοντας σαν μικρό παιδί. Κάθε τόσο έσκυβε και φιλούσε τα μαλλιά του κι ανάμεσα στα αναφιλητά της μουρμούριζε λόγια αγάπης για τον Ανέστη.

Πετρωμένος στεκόταν ο Στέφανος στην πόρτα, αρνούμενος να καταγράψει στο μυαλό του την εικόνα που έβλεπαν τα μάτια του. Ήταν το τέλος, το κατάλαβε, αλλά δεν ήθελε να το πιστέψει. Κι έπειτα η μάνα του έκλαιγε, κι αυτό δεν το είχε βιώσει ποτέ ξανά το παιδί. Το κλάμα ήταν κάτι το απαγορευμένο στο δικό

τους σπίτι, ήταν μιάσμα, κατάρρα. Τον Ανέστη τον έβριζε εκείνη καμιά φορά, πολύ περισσότερες φορές του έβαζε τις φωνές, αλλά ποτέ δεν τον χείδεψε και ποτέ δεν του μίλησε γλυκά, όπως τώρα. Ποιοι ήταν αυτοί οι άνθρωποι στο κρεβάτι των γονιών του;

Δύο μέρες αργότερα, μετά την κηδεία κι αφού είχαν φύγει οι λιγοστοί συγγενείς απ' το σπίτι τους, ο Στέφανος πλησίασε τη μητέρα του. Μέχρι εκείνη τη στιγμή είχαν ανταλλάξει ελάχιστες κουβέντες. Η Βαρβάρα είχε αποκτήσει και πάλι το σκληρό της προσωπίο, ήταν ψυχραιμη, δεν έκλαψε ξανά ούτε καν την ώρα που το φέρετρο έμπαινε στο χώμα. Έγινε και πάλι αναγνωρίσιμη στα μάτια του γιου της, όσο άγνωστη κι αν παρέμενε πάντα στην ψυχή του.

«Μάνα, από τι πέθανε ο πατέρας; Θέλω να μου πεις, πρέπει να ξέρω», της είπε χωρίς απαίτηση στη φωνή, παρά μόνο με ταπεινή παράκληση.

«Από φτώχια, απ' αυτό πέθανε! Αυτό είναι το μόνο που χρειάζεται να ξέρεις και το μόνο που δεν πρέπει να ξεχάσεις ποτέ!»

Πρέπει να φτιάξουμε πολλά κεφτεδάκια σήμερα, περιμένουμε πολύ κόσμο».

«Ναι, ε; Γιατί έτσι; Τι είναι σήμερα;»

«Έεεε... είναι της Αγίας... Σοφίας! Μεγάλη γιορτή!»

«Τι λες, μωρέ; Είναι σήμερα της Αγίας Σοφίας;»

«Παιδάκι μου! Έτσι υποτίθεται! Για να έχουμε κόσμο!»

«Και γιατί δε λέμε ότι είναι της Παναγίας, που θα είναι έτσι κι αλλιώς σε λίγες μέρες;»

«Εντάξει, βρε Αφροδίτη, πες ό,τι θες τέλος πάντων! Θα φτιάξεις τώρα τα κεφτεδάκια; Περνάει η ώρα και θα έρθει η μαμά μου να με πάρει και δε θα προλάβουμε!»

Τα δυο κορίτσια γύρισαν με αφοσίωση επαγγελματία σεφ στα κουζινικά τους και βάλθηκαν να φτιάχνουν τα «κεφτεδάκια» τους. Η πρώτη ύλη ήταν η φρέσκια λάσπη, χρώμα που είχαν ανακατέψει με νερό σε μια μικρή λεκάνη, εκεί, στην πίσω αυλή του σπιτιού της

Αφροδίτης. Είχαν το πλαστικό σερβίτσιο, προίκα της Νίκης απ' τα τελευταία της γενέθλια και όλα τα παλιά πιάτα κι άλλα κατσαρολικά που είχε παραχωρήσει στην Αφροδίτη η μαμά της για να παίζουν οι δυο φίλες.

Εδώ και σχεδόν ένα μήνα, κάθε απόγευμα έπαιζαν το αγαπημένο τους παιχνίδι, το «εστιατόριο», στην πίσω αυλή της παλιάς μονοκατοικίας. Απ' τις έξι μέχρι τις εννέα, όπου ερχόταν η μαμά της Νίκης να την πάρει γιατί «νύχτωνε», όπως χαρακτηριστικά έλεγε. Τα δυο δεκάχρονα κορίτσια φιλιόντουσαν κι έδιναν ραντεβού για την άλλη μέρα στο μαγαζάκι τους.

Εκείνο το καλοκαίρι του 1977 γνωρίστηκαν κι έγιναν αχώριστες. Έκαναν διακοπές στο ίδιο νησί, αλλά καμιά απ' τις δυο δεν είχε μια φίλη κολλητή για να παίζει κάθε μέρα. Έτσι, μια θεία της Αφροδίτης, που δούλευε καθαρίστρια στο μεγάλο ξενοδοχείο του νησιού, έφερε ένα απόγευμα τη Νίκη στο σπίτι της ανιψιάς της, για να γνωριστούν τα παιδιά και να παίζουν. Αυτό ήταν. Από τότε έγιναν αυτοκόλλητες για όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού εκείνου, αλλά και όλων των επόμενων.

Ήταν συνομήλικα τα δυο κορίτσια, αλλά δεν έμοιαζαν καθόλου. Η Νίκη ήταν μικροκαμωμένη, ξανθούλα και χαριτωμένη. Η Αφροδίτη πολύ ψηλότερη, καστανή, αλλά μάλλον άχαρη. Και στο χαρακτήρα όμως είχαν μεγάλες διαφορές. Η Νίκη, ως μοναχοπαιδί, ήταν πιο απαιτητική μεν αλλά πολύ κλειστή κι εσωστρεφής. Η Αφροδίτη απ' την άλλη, το μικρότερο παιδί μιας πενταμελούς οικογένειας, ήταν ιδιαίτερα εξωστρεφής, ενθουσιώδης, κοινωνική και πολύ θαρραλέα. Μοιραία έγι-

νε η αρχηγός αυτής της σχέσης. Φαινομενικά όμως, γιατί στην ουσία τις τελικές αποφάσεις έπαιρνε η Νίκη κι η Αφροδίτη πάντα υποχωρούσε, γιατί δεν άντεχε τα μούτρα που κατέβαζε η φίλη της έτσι και δε γινόταν το δικό της.

Κάθε βράδυ, ακριβώς στις εννέα που έφευγε η Νίκη, η Αφροδίτη μάζευε και καθάριζε την αυλή και τακτοποιούσε τα πάντα, προκειμένου να ήταν έτοιμα για την επόμενη μέρα. Η μητέρα της ετοίμαζε το δείπνο για όλη την οικογένεια, καθώς τα καλοκαίρια έμεναν όλοι μαζί εκεί, στο σπίτι του παππού και της γιαγιάς, στη Μυτιλήνη. Η φωνή της ακουγόταν μελωδική απ' το παραθυράκι της κουζίνας «Αφροδίτηηη... τρώμεεε...» και το κοριτσάκι έτρεχε να πλυθεί και να καθίσει στο τραπέζι με τους δικούς του.

«Γιατί η μαμά της Νίκης δεν την αφήνει ποτέ να φάει μαζί μας, μαμά;» ρωτούσε η Αφροδίτη καθημερινά.

Και η κυρία Ελένη της έδινε πάντα την ίδια απάντηση: «Γιατί πρέπει κι εκείνη να φάει με την οικογένειά της, μωρό μου».

Όμως αυτή δεν ήταν ακριβώς η αλήθεια. Η μαμά της Νίκης, η κυρία Ρενέ, Ελληνογαλλίδα στην καταγωγή, δεν καταδεχόταν ν' αφήσει την κόρη της να φάει με αυτή την πολυμελή οικογένεια χαμηλής καταγωγής. Η δική της οικογένεια, δηλαδή η ίδια, ο επιχειρηματίας σύζυγός της και η μοναχοκόρη της, έμενε σε ξενοδοχείο πρώτης κατηγορίας σ' εκείνο το νησί (που η κυρία Ρενέ χαρακτήριζε θέρετρο) κι έτρωγε κάθε βράδυ στην πολυτελή τραπεζαρία. Για τον ίδιο λόγο τα δυο κορί-

τσια δε βλέπονταν ποτέ τα πρωινά, αφού η οικογένεια της Νίκης κολυμπούσε καθημερινά στην ιδιωτική πισίνα του ξενοδοχείου κι όχι στη λαϊκή παραλία που πήγαινε η Αφροδίτη με τους γονείς της.

Η καημένη η Νίκη υπέφερε απ' τη μεγαλομανία της μάνας της. Η ίδια ήταν απλή, αν και αναπόφευκτα κακομαθημένη, και πάντα ζήλευε τα παιδιά που μεγάλωναν με ελευθερία και δεν ήταν υποχρεωμένα ν' ακολουθούν ένα αυστηρό πρόγραμμα, όπως εκείνη. Ήδη στα δέκα της χρόνια, κατά τη διάρκεια του χειμώνα, δεν είχε ούτε μια ελεύθερη ώρα στις καθημερινές της. Έκανε δυο ξένες γλώσσες, πιάνο, μπαλέτο κι ιδιαίτερα μαθήματα στο σπίτι για ενίσχυση της διδασκαλίας. Ήταν άριστη μαθήτρια κι είχε πάντα τους καλύτερους βαθμούς, αλλά σ' αυτό ίσως να βοηθούσαν κι οι επιχορηγήσεις που έκανε κάθε τόσο ο πατέρας της στο ιδιωτικό σχολείο που πήγαινε. Η ουσία ήταν πως δεν αισθανόταν χαρούμενο παιδί, ένιωθε πολύ καταπιεσμένη, σαν προγραμματισμένο στρατιωτάκι. Έλειπαν απ' τη ζωή της η περιπέτεια, η τρέλα της παιδικής ηλικίας, το απρόβλεπτο.

Εκείνο το καλοκαίρι που γνώρισε την Αφροδίτη ίσως να ήταν η πρώτη φορά στη ζωή της που περνούσε καλά. Κι ήταν ενθουσιασμένη. Την αγαπούσε τη φίλη της, αλλά δεν ήξερε πώς να της το πει ή να το δείξει. Δεν της το είχαν μάθει αυτό. Πίστευε ότι τα καλά συναισθήματα ανταποδίδονται με υλικά αγαθά, έτσι κάθε τόσο έφερνε στην Αφροδίτη δώρα ακριβά – κούκλες, τσάντες, ρούχα μοντέρνα κι ένα σωρό άλλα καλούδια, που

η μικρή της φίλη μόνο στις βιτρίνες είχε δει μέχρι τότε. Όταν η κυρία Ελένη διαμαρτυρόταν στη μαμά της Νίκης, νιώθοντας άσχημα που δεν μπορούσε ν' ανταποδώσει, εκείνη της απαντούσε πως η ίδια είχε υποχρέωση που κρατούσαν την κόρη της κάθε απόγευμα για τρεις ώρες. Η κυρία Ελένη τότε ένιωθε ακόμη πιο άσχημα, λες κι εξαγόραζαν την παρέα της μικρής της κόρης αυτοί οι άνθρωποι.

Τα κορίτσια όμως δεν κάθονταν να σκάσουν για τέτοια πράγματα. Απολάμβαναν τις ώρες που είχαν μαζί, άφηναν τη φαντασία τους να οργιάζει, καθώς κάθε μέρα δημιουργούσαν καινούργια φαγητά, χρησιμοποιώντας ό,τι τους παρείχε ο κήπος του σπιτιού. Για τα παιδιά αυτά, μόνο το εκεί και το τότε είχε σημασία. Δε λογάριαζαν το αύριο, δεν τους ενδιέφερε. Ζούσαν την κάθε τους μέρα με χαρά και τη ρουφούσαν μέχρι το μεδούλι.

Όταν τελείωσαν οι μαγικές διακοπές του καλοκαιριού και τα δυο κορίτσια επέστρεψαν με τις οικογένειές τους στην Αθήνα, οι δρόμοι τους χωρίστηκαν. Η Αφροδίτη με την πολυμελή οικογένειά της ζούσαν στον Πειραιά, σ' ένα παλιό ισόγειο σπίτι, το πατρικό της κυρίας Ελένης. Δεν ήταν πάνω από ογδόντα τετραγωνικά, αλλά καθένα από αυτά τα τετραγωνικά ήταν γεμάτο με αγάπη και τα χαμόγελα στόλιζαν, θαρρείς, τους ξεφτισμένους τοίχους. Εκεί μέσα είχαν μεγαλώσει ο Χρήστος, ο μεγάλος γιος της οικογένειας, που τώρα τελείωνε το γυμνάσιο, η Ιφιγένεια, η μεσαία κόρη, δυο χρόνια μικρότερη απ' τον Χρήστο και η Αφροδίτη, ο βενιαμίν τους.

Ο πατέρας τους δούλευε ως ηλεκτρολόγος, απ' τους καλύτερους του Πειραιά, απ' ό,τι έλεγαν. Δούλευε σκληρά, ώρες ατέλειωτες, για να μη λείψει τίποτε στη γυναίκα και στα παιδιά του. Η κυρία Ελένη δε δούλευε. Πριν παντρευτούν πήγαινε σε σπίτια και βοηθούσε τις κυρίες στις οικιακές δουλειές, αλλά μετά το γάμο τους ο Αντωνάκης της δεν ήθελε η γυναίκα του να ξενοδουλεύει κι έκανε τ' αδύνατα δυνατά για να μην παραστεί ποτέ ανάγκη να το κάνει.

Έτσι τα τρία αδελφια της οικογένειας Πατρικίου ήταν απ' τα τυχερά εκείνα παιδιά που χόρτασαν την παρουσία της μάνας τους μέσα στο σπίτι. Πάντα ζεστό, φρεσκομαγειρεμένο φαγητό, καθαρό σπίτι κι η κυρία Ελένη άγρυπνος φρουρός σε κάθε τους ανάγκη. Βοήθεια στα μαθήματα δεν μπορούσε να τους δώσει, η ίδια μόνο το δημοτικό είχε τελειώσει, αλλά η παρουσία της και μόνο, η τρυφερή της κουβέντα και η πάντα ζεστή της αγκαλιά έδιναν στα παιδιά ό,τι ακριβώς χρειαζόνταν για να τα βγάλουν πέρα στο μικρόκοσμό τους.

Καλά παιδιά και τα τρία. Όχι ότι δεν είχαν τις αναποδιές και τις παραξενιές τους το καθένα, αλλά και ποιο παιδί δεν έχει; Για παράδειγμα, ο Χρήστος, ως αγόρι και μεγαλύτερος, ήθελε πάντα να είναι ο αρχηγός κι είχε καλομάθει σ' ένα σπίτι με τρία θηλυκά να τον υπηρετούν. Όσο κι αν φώναζε η μάνα του, το κρεβάτι έμενε πάντα άστρωτο και τα ρούχα του πεταμένα τριγύρω στο δωμάτιο. Τα κορίτσια έτρεχαν πίσω του να τακτοποιούν τα πάντα, τόση αδυναμία του είχαν, κι η κυρία Ελένη τον μάλωνε τρυφερά: «Κακομοίρη μου, ποια

γυναίκα θα σε πάρει έτσι τεμπέλης που είσαι; Νομίζεις πως εκείνη θα σε υπηρετεί όπως οι αδελφές σου; Σήμερα οι γυναίκες δουλεύουν, θα πρέπει να βοηθάς κι εσύ στις δουλειές του σπιτιού!»

Ο Χρήστος έβαζε τα γέλια και της απαντούσε πως η δική του γυναίκα δε θα δούλευε γιατί ο ίδιος θα ήταν πλούσιος. Η κυρία Ελένη κουνούσε το κεφάλι της, αλλά μέσα της θαύμαζε το γιόκα της που είχε υψηλούς στόχους και προσευχόταν κάθε βράδυ στο Θεό να τους πετύχει. Εξάλλου ήταν πανέξυπνος κι αν το ήθελε πραγματικά, θα μπορούσε να γίνει ό,τι ονειρευόταν.

Η Ιφιγένεια πάλι είχε χρυσή καρδιά, αλλά ήταν λίγο νευρική. Δε σήκωνε μύγα στο σπαθί της, που λένε. Η γλώσσα της έτρεχε πιο γρήγορα απ' το μυαλό της κι ήταν αυτή που περισσότερο τσακωνόταν με τους γονείς της, αλλά και με όλους τους άλλους: αδελφια, φίλους, γείτονες, δασκάλους. Όσοι την ήξεραν καλά γνώριζαν πως ήταν όλο φωνή κι αντάρα, αλλά εντελώς άκακη, σαν το σκυλί που γαβγίζει μα δε δαγκώνει. Οι παραέξω τη θεωρούσαν μια μικρή στρίγκλα, αλλά της Ιφιγένειας της άρεσε αυτό, ένιωθε ότι της χάριζε μια αίγλη και προτιμούσε, απ' ό,τι έλεγε, να τη φοβούνται, παρά να τη λυπούνται.

Η Αφροδίτη, απ' την άλλη, ήταν ένα πολύ ήρεμο παιδί. Είχε πολλές προστατευτικές φτερούγες γύρω της για να κρυφτεί όποτε χρειαζόταν, κι ίσως το μόνο ελάττωμά της ήταν πως επαναπαυόταν σε αυτές και ποτέ δε διεκδικούσε τίποτα. Έκλαιγε συχνά, έκλαιγε με το παραμικρό κι έτσι κανείς δεν μπορούσε να τη μαλώσει

ή να της θυμώσει. Με τα χρόνια, στο υποσυνείδητό της γράφτηκε πως αυτός ήταν ο τρόπος για να κερδίζεις αυτό που θες – ποιος ο λόγος για καβγάδες και φωνές; Αρκεί να κάνεις τους άλλους να σ' αγαπούν, να σε θεωρούν πολύ καλή, πολύ υποχωρητική, πολύ ευαίσθητη κι έτσι να σε λυπούνται και να σου κάνουν τα χατίρια. Ευαίσθητη όμως δεν ήταν καθόλου, με την έννοια της αδυναμίας. Ίσως τελικά να ήταν η πιο χειριστική κι από τα τρία παιδιά.

Στην εκ διαμέτρου αντίθετη άκρη του λεκανοπεδίου Αττικής, στην Κηφισιά, ζούσε η μικρή Νίκη με τους γονείς της. Σε μια διώροφη μεζονέτα διακοσίων τετραγωνικών, με μεγάλο κήπο και οικιακή βοηθό. Η Νίκη μεγάλωσε με νταντάδες, σε αντίθεση με την Αφροδίτη. Η μητέρα της, η κυρία Ρενέ, δούλευε αρχικά ως γραμματέας στην επιχείρηση του συζύγου της κι έτσι προέκυψε η γνωριμία τους και στη συνέχεια η αναβάθμιση της Ρενέ σε κυρία Ζαφειρίου. Η ίδια, επίσης μοναχοκόρη ενός Γάλλου εστιατόρα και μιας Ελληνίδας χορεύτριας, θεωρούσε πως οι ευκαιρίες που σου παρουσιάζονται στη ζωή για ν' ανέβεις κοινωνικά είναι κάτι που κανείς ποτέ δεν πρέπει να προσπερνά. Τη μητέρα της δεν τη συγχώρεσε ποτέ που, ενώ ήταν από πλούσια οικογένεια των Αθηνών, κυνήγησε τ' όνειρό της να γίνει επαγγελματίας χορεύτρια κι έφυγε στη Γαλλία, ενάντια στην επιθυμία του γιατρού πατέρα της. Εκεί γνώρισε τον Ζορζ, τον ερωτεύτηκε και τον παντρεύτηκε μέσα σε ένα μήνα. Αντί για χορεύτρια όμως, κατάντησε να μαγειρεύει και να σερβίρει στο εστιατόριο, καθώς ο πα-

τέρας της απ' το θυμό του έκοψε κάθε επικοινωνία μαζί της – και οικονομική ενίσχυση κατά συνέπεια.

Η Ρενέ, αν και καρπός ενός μεγάλου έρωτα, από μικρή ονειρευόταν μια άλλη ζωή, μακριά απ' το εστιατόριο του πατέρα της και τις μυρωδιές της κουζίνας, που της έφερναν αναγούλα. Δεν ήταν ιδιαίτερα έξυπνη για να μπορέσει να σπουδάσει γιατρός, κατά το πρότυπο του παππού της, έτσι έβγαλε μια σχολή γραμματέων στο Παρίσι και με τρίτη γλώσσα την αγγλική μάζεψε τα μπογαλάκια της κι ήρθε στην Αθήνα να βρει δουλειά. Ο παππούς και η γιαγιά την καλοδέχτηκαν στο σπίτι τους, αναπληρώνοντας το κενό που τους άφησε η κόρη τους φεύγοντας. Στην ίδια ηλικία που έφυγε η μητέρα της απ' το πατρικό της σπίτι, επέστρεψε η Ρενέ σε αυτό.

Ο παππούς της Ρενέ τη φρόντισε σαν πριγκίπισσα. Την έβαλε στους κύκλους της καλής κοινωνίας, δεκαετία του '60 πια, και σύντομα της βρήκε και δουλειά στην επιχείρηση του γιου ενός καλού του φίλου, του Βασιλή Ζαφειρίου. Η Ρενέ ήταν μόλις είκοσι τριών ετών κι εκείνος τριανταπεντάρης, αλλά αυτό δεν την εμπόδισε να τον δει σαν το μόνιμο διαβατήριό της για να μπει στην καλή κοινωνία και την άνετη, βολεμένη ζωή. Παντρεύτηκαν δυο χρόνια αργότερα και στο γάμο τους ήταν ο παππούς και η γιαγιά της, που στέκονταν δίπλα της στο ιερό. Οι γονείς της ήταν πιο πίσω, με τους υπόλοιπους καλεσμένους.

Η Ρενέ δε σταμάτησε να δουλεύει κι αφού γέννησε τη Νίκη. Τ' όνομα της κόρης της δεν της άρεσε, αλλά έπρεπε να τη βγάλουν Νικολίτσα, όπως την πεθερά

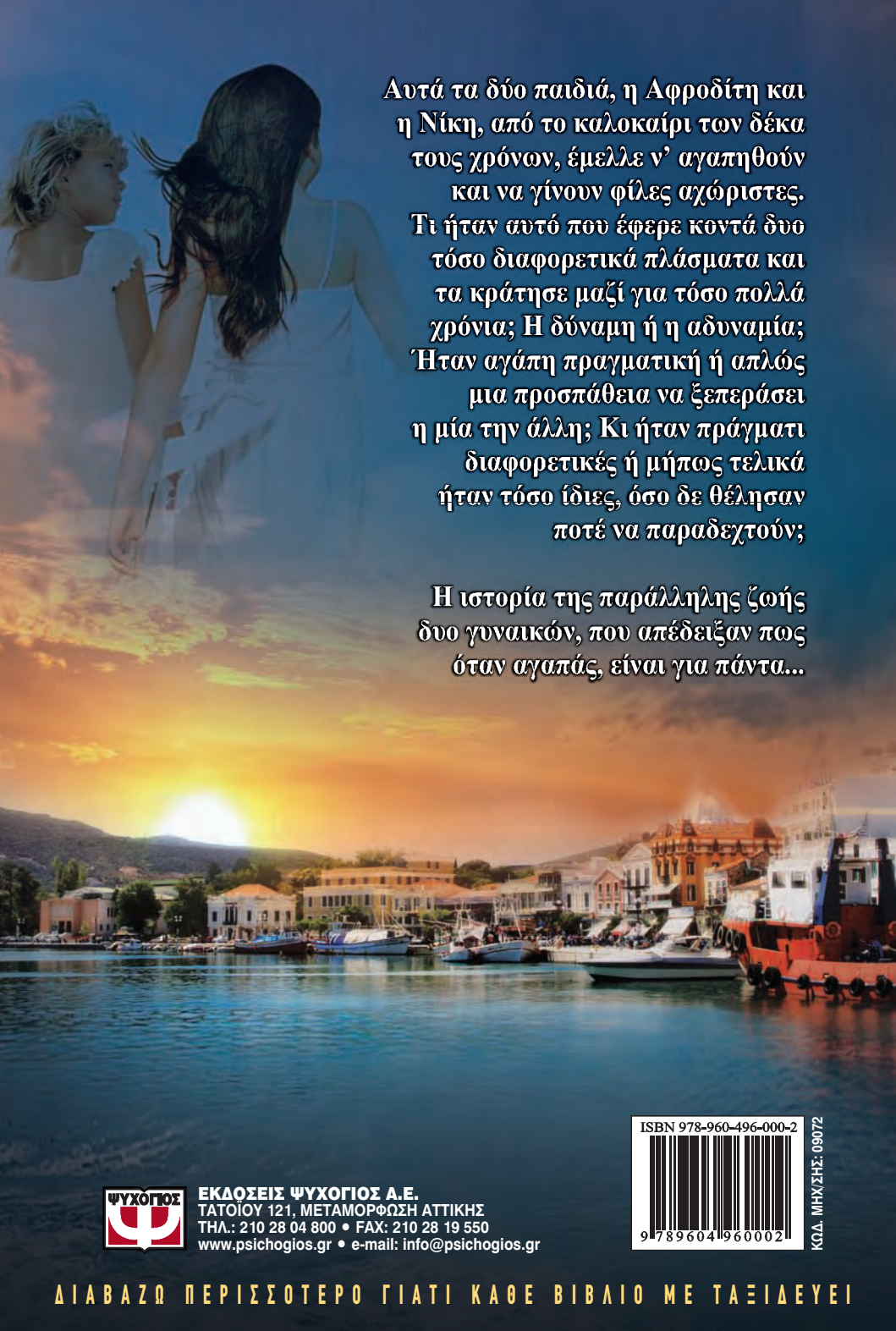
της. Συμβιβάστηκε με το Νίκη, που ήταν πιο κομψό, έμεινε στο σπίτι μέχρι που το μωρό έγινε περίπου δύο μηνών και μετά επέστρεψε στην επιχείρηση, ως διευθύντρια πια. Ο Βασίλης, ο άντρας της, ήθελε να κάνουν κι άλλα παιδιά, αλλά η Ρενέ ούτε που να το ακούσει! «Τέτοια ταλαιπωρία δεν την ξαναπερνάω!» του έλεγε κι η συζήτηση σταματούσε εκεί. Δεν ήταν κι εύκολο για τον Βασίλη να της πάει κόντρα. Ό,τι ήθελε τον έκανε η νεαρή γυναίκα του, κατά κοινή ομολογία και όλου του προσωπικού της επιχείρησης.

Η Νίκη ήταν ένα πανέμορφο μωρό κι απ' την πρώτη στιγμή που γεννήθηκε έκλεψε την καρδιά του πατέρα της. Μεγαλώνοντας αυτό άρχισε να ενοχλεί τη μητέρα της, που ένιωσε ότι χάνει την πρωτοκαθεδρία μέσα στο σπίτι. Έτσι, φρόντισε η Νίκη να έχει πάντα νταντάδες για να εξυπηρετούν κάθε της ανάγκη κι έπαιρνε τον άντρα της συχνά πυκνά κι έφευγαν πολυήμερα ταξίδια, ώστε «να ζήσουν κι αυτοί τη ζωή τους», όπως χαρακτηριστικά του έλεγε με νάζι. Ο Βασίλης, όσο κι αν τον πονούσε ν' αποχωρίζεται την κουκλίτσα του, υποχωρούσε και πάλι.

Δεν ήταν παράξενο λοιπόν που το δεκάχρονο όμορφο κορίτσι που γνώρισε εκείνο το καλοκαίρι η Αφροδίτη πίστευε πως τα πάντα αγοράζονται. Δε χρειαζόταν να είναι ευγενική, δε χρειαζόταν να χαμογελά, δε χρειαζόταν να υποχωρεί στις απαιτήσεις της για να είναι αρεστή. Μπορούσε απλά να πληρώσει, να χαρίσει κάτι ακριβό και πολύτιμο ώστε ν' ανοίξουν όλες οι πόρτες μπροστά της. Για να έχει καλούς βαθμούς οι γονείς

της πλήρωναν, για να έχει παρέα επίσης. Αποτελούσε απλή διαδικασία για εκείνη λοιπόν τα πρώτα χρόνια της ζωής της κι η εξάρτησή της απ' το χρήμα έγινε τεράστια με τον καιρό. Μόνο που το χαμόγελο ερχόταν όλο και πιο σπάνια στα χείλη της.

Αυτά τα δυο τόσο διαφορετικά παιδιά, η Αφροδίτη και η Νίκη, απ' το καλοκαίρι των δέκα τους χρόνων, έμελλε ν' αγαπηθούν και να γίνουν φίλες αχώριστες. Συναντήθηκαν στο νησί και το επόμενο καλοκαίρι και το μεθεπόμενο και κάθε καλοκαίρι της νεανικής τους ζωής από κει και πέρα το περνούσαν μαζί. Απ' την ηλικία των δώδεκα χρόνων είχαν τακτική αλληλογραφία καθ' όλη τη διάρκεια του χειμώνα και απ' τα δεκαπέντε τους και μετά άρχισαν να συναντιούνται και στην Αθήνα, μια δυο φορές το χρόνο. Τι ήταν αυτό που έφερε κοντά δυο τόσο διαφορετικά πλάσματα και τις κράτησε μαζί για τόσο πολλά χρόνια; Η δύναμη ή η αδυναμία; Ήταν αγάπη πραγματική ή απλά μια προσπάθεια να ξεπεράσει η μία την άλλη; Κι ήταν πράγματι διαφορετικές ή μήπως τελικά ήταν τόσο ίδιες, όσο δε θέλησαν ποτέ να παραδεχτούν;

Αυτά τα δύο παιδιά, η Αφροδίτη και η Νίκη, από το καλοκαίρι των δέκα τους χρόνων, έμελλε ν' αγαπηθούν και να γίνουν φίλες αχώριστες. Τι ήταν αυτό που έφερε κοντά δυο τόσο διαφορετικά πλάσματα και τα κράτησε μαζί για τόσο πολλά χρόνια; Η δύναμη ή η αδυναμία; Ήταν αγάπη πραγματική ή απλώς μια προσπάθεια να ξεπεράσει η μία την άλλη; Κι ήταν πράγματι διαφορετικές ή μήπως τελικά ήταν τόσο ίδιες, όσο δε θέλησαν ποτέ να παραδεχτούν;

Η ιστορία της παράλληλης ζωής δυο γυναικών, που απέδειξαν πως όταν αγαπάς, είναι για πάντα...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-000-2

9 789604 960002

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 09072

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ